

תזונה

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

יש להסיר את התפוחי' ולחתך'ל לעשות בועל פפש. עד שיפגעו שכל העולם. עמי חארץ נר. יכריזו ויצעקו שמוננים כבר לגאולה. שאז לא תחי' ברירה לפשיח צדקתו. וחי' פנורח ופניול) לבוא בועל פפש וראו סמוד 5

ערב שבת קודש פ' כלל כל
חי' תהא שנת סגולה

רפ

ידי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"י"ר

בתוספת:

'קדו המיליון'

שעי"י 'מרבז חב"ד העולמי לקבלת פני משיח'

כ"ט"ר.

על הגליון הקודם (דט. חולדות) - כפי שהוכן להו"ל.
ע"כ קטע מהגליון רשכוע זה (פ. ויצא) - מה שכתב כ"ק אדמו"ר שליט"א
באשר ל... (המחבר)

המערכת.

בנבוע למ"ש כ"ק אדמו"ר שליט"א שיעיר הנדחת הוא רק בע"ז (ובסדרם
ועסורה לא סצינו חטא דע"ז) - אולי יש לחעיר מפרש"י (וירא יט, כד) ו"המטיר
על סדום - בעלות השחר, כמס"נ וכמו השחר עלה, בשעה שהלכנה עומדת כרקיע עם
חממה, לפי שהיו מהם (עוברין לחטה ומהם ללכנה כו"ל). וכן כפרש"י (לך יג, יג):
"ואנשי סדום רעים וחטאים לה" אך יודעים רבונם ומתכוונים למרוד בו".
גם: לכאורה אפשר לחרץ במשטות - שהבן חמש למקרא לא למד עדיין אודות
הגדר דעיר הנדחת, ופשיטא שלא למד מ"ש בסנהדרין שאין עושון ג' עיירות עיר הנדחת.

המערכת.

הכי אולי צ"ל אצ"ל
והמילה הנכונה היא
המילה הנכונה היא
המילה הנכונה היא

3 דבר מלכות
"להכריח" את משיח לבוא / משיחת ש"פ לך-לך י"א מרחשון ה'תשמ"ט - מוגה

6 זמן הגאולה

לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארץ גו" / הזמן באור הגאולה

8 המעשה הוא העיקר

להביא את הגאולה על-ידי שמחה / הוראות למעשה בפועל

10 ניצוצות של משיח

יצרכו לדון עם הגבאי איזה על"י יתנו למשיח... / קטעים קצרים בענייני גאולה ומשיח

11 וילחום מלחמת ה' - וינצח! פרסום ראשון בלה"ק

חומרת החורבן - תצגת העניין "מייחז יהודי" כנע" / שיחות בעניין שללמות העם והארץ

14 כת"ק - פרסום ראשון

מה בין דור הפלגה לסדום / מננה הרבי על שאלות בקובצי "הערות"

מערכת "יהי המלך"

במשגרת "אגודת חסידי חבי"ד" באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א
יוצא-לאור על-ידי: תלמידי ה"קבוצה", "חזילי בית דוד", ישיבת תורת"ל המרכזית, "בית משיח" 770
סניף ארה"ב: 11213 Brooklyn, NY #38, Kingston Ave. • טלפון: 778-6670 (718)
סניף ארץ הקודש: שובל האמונה 9, קריית-שמעאל, חולפה • טלפקס: 840-3153 (04)
דואר אלקטרוני: yeh@necvvision.net.il • אינטרנט: http://www.moshaich.net/blind

"לדהכריז" את משעיה לבוא

רואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צהצחו את הכפתורים, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר • ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמונכים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד • הלאו - שהיו מנצלים מדבעי ובפועל כל הכחות שנוחנים בריבוי הכי גדול ("מ'ג'יסט")! • • • משחת ש"פ לך, י"א מרחשוך ה'תשמ"ט - מוגה

אומר הקב"ה בתורתו - אדרבה: דוקא

ע"י הציגה "מארצ' ג'" לפעול בעולם, יהי' "אר"א - שיגלה מהותו ומציאותו האמתית, ומקבל ע"י כחות יותר נעלים ממה שיש לו בפני עצמו [למעלה יותר מחדאגא דאבטם, שכל התעלם מכל רעיון]! באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדרונו זה - שיש לנו ההוראה מפרשת מ"ק מ"ח אדמ"ד נשיא דורנו, שלכל אחד ואחד מהדור ישנה השליחות דהפצת ההודת, "לך לך מארצ' ג'" - לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה דחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד - הפצת

. . מזה ישנה הוראה לכא"ו:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): **"לך לך מארצ' וממולדתך מבית אבדי אל הארץ אשר ארא",** יא מעצמן ומ' אמות של, מארצ' ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנה כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל - טוב ויושר לכל באי עולם! טוען החותי: ע"י הידידה בעולם - אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה' למה הוא צריך לידד - מוטב שיתיישב כלמדת יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידוד?

מה בין דוור הזהפלה לסדום

בקשר עם פ' השבוע לך לך (פרש"י יג, ג), מובא בזה צילום ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות בא' מקובצי התערות בהמשך לתשובה קודמת אודות המבואר בשיחת ש"פ וירא תשמ"ג (סל"א ואילך) וש"פ חיי שרה תשמ"ג סמ"ג (לכללות הענין ותוכן המענה כאן - ראה לקו"ש חל"ה ע' 70 ואילך)

להלן פענוח הכת"י ק:

בראש הדף כתב הרבי: במה שנת"י סדום וכו' הוא כמפורש צעקת ריבה ואם לא וכו'. על המילים "לפי שהיו מהם עובדין לחמה ומהם ללבנה כו'" כתב הרבי: זה הי' כל העולם אז (פרש"י כד, ז, ולפני זה ס"פ נח.

על המילים "יודעים רבנים" כתב הרבי: ראי' לסתור.

על המילים "מתכוונים למרוד בו" כתב הרבי: ה"ז כל דור החוה תפלה ונמרוד בראשם (כפרש"י) והאר"ב הרמב"ן (לד, יג) ומה יבאש בהן הרב כו' והוא פשט המצב אז.

על המילים "שהבן חמש למקור לא למד עדיין כו'" כתב הרבי: היי להוציאו עסקינן ולא לפרש"י.

בזכוו הארצרות

יש לך עמ'יק נדיד מהרבי מלך המשיח?
יש בידך זוג'רות שעדיין לא נדפסה?
זכות הרבים תלוי בך!
צלצל עורד היום לטל': 840-3153 (04)
באר"ה ב: 06670-778 (718) ותזכה את הרבים.

במשך כל הדורות היו מתייזנים בקרב הייזדים

ששנו שיש זלכת בעקבות הזנים

ד. וכו' מתוספת עוד טענה: כל אלו שהם "עוסקי תורתך" אין להם זכות להתערב בענינים כאלה, אחד כזה צריך רק לשבת וללמוד, לעניני ממשלה אין לו שייכות, הוא הרי מעולם לא בקר באוניברסיטה, הוא לא יודע כיצד מתנהגים בשייכות, הוא אינו יודע אך ללחוג די של גוי, במלל הוא לא יכול להתערב בענינים של הממשלה הקשורים לפוליטיקה. בעניני פוליטיקה הם אלו היודעים מה טוב ומה לא טוב...

עונים לו על כך: זהו ענינו של חנוכה, שבו הי' "מסרת כו' ביד עוסקי תורתך", אותם "עוסקי תורתך" שאינם יודעים לרוץ (להתרפס) אחרי גוי, היות והוא יודע ש"מאן מלכי רבו" (ראה גטין סב, סע"א), ו"אין עליו אלא הי' אלוקיו", הקב"ה הוא בעה"ב של כל העולם, לכן אין לו מה לרוץ ולמצוא חן בעיני הגוי - הרי אותם "עוסקי תורתך" ניצחו.

וללא חבט על כך שגם בקרב היהודים היו אז מתייזנים - יהודים שחיקו את היוונים והתנהגו כמוהם - ועד"ז במשך כל הדורות היו מתייזנים בקרב היהודים שטענו שיש ללכת בעקבות הגוים, והרי זהו הנס של חנוכה שהיהודים ניצחו ומתייזנים ועד"ז מה"מתייזנים" לא נותר מאומה.

[לא כמו שרוצים לאחזרה לתהיג בארץ ישראל שבימות החנוכה יקחו לפיד של אש וירוצו עמו ממקום למקום, שזהו מנהג שהי' אצל היוונים לפני אלפיים שנה, וכמובן מהייזנים לא נותר מאומה, מלבד ספרים, ובין הדברים מוזכר גם מנהג זה - לקחת לפיד של אש ולרוץ ממקום למקום - ומנהג יווני זה רוצים לתהיג בחנוכה כדי שיראו שזה חגו כל הענין של חנוכה הוא שניצחו את היוונים וכו'! שלא נותר מהם כלום - זאת יודעים כולם - מלבד ספריהם ושפתם; רוצים ללכת להציג מנהג ישן מבית הקברות - לא בית החיים, אלא בית הקברות - ולתהיג חזרה מנהג הקוח מהייזנים, היפך כל ענין החנוכה! אבל לא חסר לי כעת צרות - לדבר על המנהג של לפיד אש - יתחילו לעשות רעש ממנהג זה ולפורר את הענין "מליחוי יהודי". כל ענין זה חוזר רק בדרך אגב, כדי שיידעו מהו ענינו של חנוכה ומה התורה רוצה בכך.]

ת. וכו' מתוספת עוד טענה: כל אלו שהם "עוסקי תורתך" אין להם זכות להתערב בענינים כאלה, אחד כזה צריך רק לשבת וללמוד, לעניני ממשלה אין לו שייכות, הוא הרי מעולם לא בקר באוניברסיטה, הוא לא יודע כיצד מתנהגים בשייכות, הוא אינו יודע אך ללחוג די של גוי, במלל הוא לא יכול להתערב בענינים של הממשלה הקשורים לפוליטיקה. בעניני פוליטיקה הם אלו היודעים מה טוב ומה לא טוב...

עונים לו על כך: זהו ענינו של חנוכה, שבו הי' "מסרת כו' ביד עוסקי תורתך", אותם "עוסקי תורתך" שאינם יודעים לרוץ (להתרפס) אחרי גוי, היות והוא יודע ש"מאן מלכי רבו" (ראה גטין סב, סע"א), ו"אין עליו אלא הי' אלוקיו", הקב"ה הוא בעה"ב של כל העולם, לכן אין לו מה לרוץ ולמצוא חן בעיני הגוי - הרי אותם "עוסקי תורתך" ניצחו.

וללא חבט על כך שגם בקרב היהודים היו אז מתייזנים - יהודים שחיקו את היוונים והתנהגו כמוהם - ועד"ז במשך כל הדורות היו מתייזנים בקרב היהודים שטענו שיש ללכת בעקבות הגוים, והרי זהו הנס של חנוכה שהיהודים ניצחו ומתייזנים ועד"ז מה"מתייזנים" לא נותר מאומה.

החלואי - שהיו מוצלים כדברי וכו' בפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מלגסט")...

ותורה מזה: הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארץ גו' למלא השליחות בעולם - אבל זה יכול להיות לאחרי זמן והכנות רבות, עד שייגיע לדוגמת נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל החכמות.

בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכ"כ לפני"ז) הי' חסד, שקודם למדו כו"כ שנים בתוממי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לטוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכו'ב:

**אין מה לעשות
הכנות, אלא צ"ל
הליכה שלא בערך -
מיד כששייך לזה
צריך לצאת מארץ
גו', ולתמסר
לעבודת השליחות
דדורנו זה**

אבל בזמנו נותנים לכאור"א מיד השליחות ד"לך לך מארץ גו', אומרים ברוב שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגה לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך - מיד כששייך לזה צריך לצאת מארץ גו', ולתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם בהודותי ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך - אזי ה"ארץ" הוא יותר גדול, כפי"כ בארונה.

בנוסף לזה יש גם חסבה - שאדרבה: "ל"ך לך מארץ גו'" הוא "להנאתך ולטובתך", דיקא עי"ז שיוצא לשליחות זו - נעשה "ארץ", מתגלה מצאות האמתית; וביחד עם זה - מקבל מהמשלה (נעל דיו - מהקב"ה) כחות וכלים נעלים יותר (מדולים - ממה שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחות בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

החדשה – בנוגע לקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממש].
ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחריו כל הפועלות שכבר עשו, וגם צמצמו את הכפתורים, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכלי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעים" (רעש) יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לענינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני רוחי.

* [מתנתה בלי מונחה] ולכן יש להסיר את ה"כפתור" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו של העולם, עמי הארץ כה, יבדו ויצעקו שמונחים כבר לגאולה, שאז, לא תהיי ברירה למשיח צדקני, יהיי מוכרח (בכפיול) לבוא בפועל ממש תליכ' ומלי'.

ויש להוסיף, שאפילו לאחר שכתב יצאו לשליחות תל', ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאחרים, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – אינו צריך להסתפק במה שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר נעשה גדול יותר ממנו וכי"ב, הרי אפילו לאחר צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע לאחרים (וגם בנוגע לחודי זה – עי"ז) שמגלה יותר כשרונותיו, במללא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזר לשני שיכל להשפיע עליי).

ומוזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקייים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דאסיפה זו ואיש את רעהו יעזרו ולאחרי יאמר חזק ומקבלים החלטות טובות וכי', צריכה להיות עיקר

יש לך שמחה במשפחה?

יום הז'דמת, בריית, בר מצוה או התננה...

יש לך את כל הסיבות לתת הקדשה בייחי המלך?

גם מתנה מקורית, גם הפצה בכנה מידה עולמי

וגם, והוא העיקר, עי"ז תקרב ותחיש את התגלותו של הרכי מדי"ם

חדש: ניתן לחלק את הייחי המלך" כמשורה בשמחות

(כאשר על הכריכה הקדמית והאחורית ניתן יהי' להוסיף כתוב)

כא"ר: 778-6670

בא"ר: 840-3153

התקשר עכשיו:

אבל כאשר הוא יוצא לרחוב וכאן כבר נוגע מי ילך בראש, מי יצא הוא או עמיתי, כאן נופלים כל אותם השבונות והוא עושה הכל, העיקר שלא יאמרו שהוא התחרט השני נצחון! אלא שהוא בכל זאת צריך להיאחז במשרה, איז-שהיא הסברה, לפחות בשביל עצמו, איך הוא מתחיל לחפש טעמים שונים: זה לטובת העלי', זהו ענין של צדק ויושר, וכן שאר הסיבות הניתנות לזה, בה-בשעה שהוא עצמו יודע שהאמת אינה כיו

ב. . . מדי יום ביומו רושמים גויים כיהודים, עם כל נישואי התעורבות הבאים בעקבות זאת. אם לא יבטלו מיד חוק זה, הרי תוך זמן קצר כבר יהי' מאוחר מדי כדי לתקן בו משהי; – כאן זה לא כמו הדיון בצדקה שאם הוא לא נותן מיד הרי ספק אם יוכל לתת פעם אחרת, אפשר שהוא יחמיק למצוא ההזדמנות, אלא כאן זה ברוח, כבר ישנם מאות מקרים שרשמו גויים בתוך יהודים כתוצאה מחוק זה, ועד שכבר קשה לברר מי בניניהם יהודי ומי גוי, עאכ"ל אם יעבור זמן נוסף באופן כזה, יהיה כבר מאוחר לתקן זאת, ולא יהי' אפשרי לדעת מיהו יהודי ומיהו גוי

ואכן אחד מהם אמר בפירושו (אלא עם מסקנה הפוכה): בשביל מה לעשות רעש מ"מיהו יהודי", תעבור תקופה קצרה, המינים יתערבבו בין יהודים ר"ל, ואז כבר לא יהיה חילוק בין גוי ליהודי, ונוכל לשוב בשקט וכל הענין יישתק, וא"כ למה לעשות עכשיו רעש מקי? – הרי שהוא עצמו אומר זאת בפירושו, אלא שהוא רצה להסיק מסקנה הפוכה: ומכ רואים (לפי הפס"ד בשו"ע) שיש לבטל את המזירה האיזמה של "מיות יהודי" מיד, ואם לא, יהי' הדבר מאוחר מדי

ג. והרי רצון, שהיות ומצאיים אנו עתה בשבת ובזמן דרעוא דכל רעיון, שיתנתקו כל הדינים וכל המשפטים ובפני ה'משפטים של "מיהו יהודי" יהי' "בל ידעים", שבקדוב ממש הוא יתבטל.

– וכפי שרואים דבר משונה: אותו בית משפט שהורה לרשום גוי בתוך "יהודי", פסק בנוגע לדת אחרת שכל זמן שלא עושים תהות מים של "מי טומאה" הוא איננו נוצרי, זה היה מדובר כאשר החורים שניהם היו גויים והילדים נולדו כגויים, אלא שאחד מהם החליט לפתע שהוא רוצה להתחרט ואז בית המשפט פסק שכל זמן שלא התניח את המים הטמאים הוא איננו נוצרי. וזאת למרות שזה רק מנהג, אעפ"כ, היות ולא עשו מנהג זה אי אפשר לדרשמו כנוצרי, וכיון שיהודי הוא לא רצה לחיות, רשמו עליו "בלל דת".

אותו בית משפט באותה שיטה, כאשר הלעי לרשום גוי כ"יהודי", הרי למרות שהאמת הייתה גוי' והיא טוענת שהיא רוצה להשאר גוי', ורק את הילדים היא רוצה לרשום כיהודים, פסק אותו בית משפט שצריך לרשום את הילדים – שבאמת הם גויים – כיהודים!

– הרי שבקדוב ממש תבטלו אותם "משפטים בל ידעים", וכשם שבימי התנוכה כשהיו רבים לצד שבגד הרי ה' "מסרת וכי' רבים ביד מעטים" – ובפרט שבענין זה אין רבים שאחזים להיפך, כפי שלאחרונה נתגלה ש-58 אחוז סוברים שצריך להיות גזיר כהלכה, הרי שה"רבים" אוחזים מגזיר כהלכה, אלא שהצד השני הם גבורים, כלומר הם מחזיקים בכסף וא"כ יקייים "מסרת כו' דים ביד עוסקי תורתך".

עצם העגת הענין ד"מזיחו יהודי" כ"בעי" מוכיח את גודל החורבן

פרסום ראשון בלשון הקודש - בעייכת מערכת "יני תמלך"

א. כמדובר כמ"פ ישנם ענינים ש"הזמן גרמא" לדבר וכבר מדברים אודותיו שנה וחצי ברציפות. "מזיחו יהודי" הוא זה ש"הזמן גרמא" לדבר עליו וכבר מדברים אודותיו שנה וחצי ברציפות. כפי שכבר דובר, הרי עצם העגת הדברים ל"בעי" מוכיח את החורבן הגדול, וכדלקמן:

עד היום מעולם לא עלתה שאלה כזו אצל יהודים; אף פעם לא היתה בעי' - מזיחו יהודי יתרה מזו: אצל הגוים גם עכשיו זו לא שאלה; השאלה החעורה רק אצל יהודים, ואצל יהודים גופא רק בקרב מתי מספר, וגם אצל אותם מתי מספר, כאשר מדברים עמם על-כך בחדר לפנים מחדר הרי גם אצלם זו לא שאלה - בדרו אצלם מזיחו יהודי.

והראי: כאשר שואלים אותם האם רוצה אתה שבתוך או נכדתך תתחתן עם אותו המי שברד ניר ("פאפירל") בו כתוב שהוא 'יהודי'. עונה הוא: חס-שלום! והוא אף יתרגז על כך ששואלים אותו בכלל שאלה כזו, עד כדי כך מחזיקים אותו לאחד מפשעי ישראל שבתו או נכדתו יתחתנו עם גוי, ועוד איזה גוי, כזה גוי שפל ("א נדעיקון גוי"), המוכן להוציא ממלשו פתק עליו כתוב כי הוא יהודי תמורת עשרים וחמשה דולר - בשביל לעשות דבר כזה צריך להיות אדם שפלו...

הרי כל אחד - אם הוא רק בעל שכל - יודע, בין אם הוא מאמין או לא, שדבר זה דבר עקרונני וא"כ הוא לא יעשה דבר כזה;

לחוציא פתק שכתוב בו שהוא עשיר בה-בשעה שבאמת הוא עני, הוא יוכל להחזיר לעצמו, שהרי זה ענין הקשור בסוף בלבד. או לדוגמא: לכתוב על נייר שהוא אדם יפה בה-בשעה שהוא מוכר ("א מאוסועי"), הרי זה ענין חיצוני בלבד, מראה חיצוני ("יפה תואר"). כך גם בנוגע לחכם או טפס, גם זה עדיין לא האדם עצמו. אבל כאשר מדובר האם הוא גוי או להבדיל יהודי, הרי זהו דבר הנוגע למחותו של האדם, שהרי דת היא ענין הקשור עם כל מחותו של האדם - בין אם הוא נוצרי או מדת אחרת, או - להבדיל - יהודי.

וא"כ, גוי כזה מוכן תמורת עשרים וחמשה דולר להוציא פתק שהוא יהודי, כלומר ענין הקשור לכל מחותו, הרי זה מוכיח שהוא אדם שפל שלא נוגע לו מאומה; מבין הגוים גופא הוא מהמקלקלין שבהם.

לכן, גם אם אותו יהודי היה אולי חושב לחתן את בתו או נכדתו עם גוי, הוא לא ח"י חושב על גוי שפל כזה שיש בידו פתק שהוא יהודי, הוא אולי ח"י חושב על גוי טוב יותר... אבל כל זה הוא חשבון שהוא עורר בחדר לפנים מחדר, בינו לבין עצמו, בינו לבין קונו.

לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גוי"

"לך לך מארצך גוי אל הארץ אשר אראך" (ויש פרשתנו)

. . מכינין ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) - לפיכך השתתקו בניו בכל הדורות שיקיים כבר "לך לך מארצך גוי אל הארץ אשר אראך", ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולחוסף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדרונו זה ובזמנו זה - כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקציני", וכ"ק מזי"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הפתורים כבר צימצנו. לפי כל הסימנים הרי שדרונו הוא הדרו האחרון לגלות ובמילא הדרו הראשון לגאולה. עפ"י מובן זהו ענין שהזמן גרמא - לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גוי אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה - כל עשר הארצות - שהן נחלת עולם של בני"ג, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי, שיקבלו את ג' הארצות בדרני נועם ובדרכי שלום, בינו שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבני"ג ברצונם הטוב.

(משיחת ש"פ ז' לך, י"א מחזשון ה'תשע"ב - מתוך)

"ויופל איז דער שיעור"ן..."

דובר לעיל אודות הענין ד"לך לך מארצך גוי", דקאי על ירידת הנשמה למטה, שהיא ירידת מאגיא רמה - "מארצך וממולדתך ומבית אבדך", לבירא עמיקתא - "אל הארץ", ספרות המלכות, ולמטה מזה - הארץ התחתונה כפשוטו. וירידה זו היא צורך על"י - "אשר אראך", היינו, שע"י העבודה למטה ניכרת ונגלית גודל מעלת הנשמה, וכמשל המלך ששלח את בני המקום רחוק כו' - כדי לגלות את כחותיו ומעלותיו כו'.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות - שאע"פ שזוהי ירידה גדולה ועצומה (ביברא עמיקתא גופא), הרי ירידה זו היא צורך על"י, היינו, שע"י"ז יהי יתרון האור מן החושך ויתרון החכמה מן הסכלות.

וזוהי החסברה החידיה שבה אפשר לבאר **בוחק** עכ"פ את טעם וסיבת הגלות - ירידה צורך על"י.

אבל גם ביאור זה אינו מספיק - כי כשם שהקב"ה רצה שהעלי' תהי' ע"י הירידה דוקא,

יתרון האור מן החושך כו', כמו כן ה' יכול לרצות שלא יהיו זקוקים לירידה כדי לחגיג לעל', היינו, שיהי' יתרון האור גם כאשר אין זה בא מן החושך.

זאת אומרת: כלל זה גופא, שיחרון האור בא מן החושך, והעל'י' באה לאחר' הירידה דקא - הרי זה רק משום שכן נתאווה הקב"ה, וכמאמר אדמו"ר הזקן שעל "תאור" אין לשאל קיושיות, אבל אין זה דבר המוכרח כלל.

ועד"ז מובן בנוגע לכללות ענין הגלות, שהסיבה לזה היא – "נורא עלילה על בני אדם", היינו, שהקב"ה רצה שיהי' ענין הגלות, שזה מעמד ומצב תחתון ביותר (הן בנוגע לסוף ומקום, מעמד ומצב וכו'). כדי שיהי' הענין דירידה צורך על'י', באופן ד'לפום צערא אמרא". אבל אעפ"כ, "זויפל אין דער שיעור". ?! – הקב"ה נתאווה אמנם שתר'י ירידה זו כו', אבל אעפ"כ, "זויפל אין דער שיעור". ?!

יהדי צדיק לדעת שענין הגלות הוא דבר בלתי רצוי, היפך הטוב וכו', ואין זה מעמדם ומצבם האמיתי של בני"י

וכמודגש גם בלשון מאור"ל "צדקה עשה הקב"ה עם ישראל שפידון לבין האומות" – היינו, אין הכוונה לומר שענין הגלות הוא דבר טוב חו"י, אלא כאשר בני"י נמצאים כבר בגלות, הרי המצאם שם באופן ד'פידון בין האומות" הוא ענין של "צדקה":

כאשר בני"י מפוזרים בכמה וכמה מקומות, הנה גם כאשר במקום מסויים גוזרים גזירה על בני"י, יכולים היהדים שנמצאים במקום אחר (שעליהם לא חלה גזירה זו, ועליהם לא חל הכלל ש"אין חבוש מתוך עצמו כו") לסייע להיהדים שנגזרה גזירה עליהם, על"י שמעוררים דעם ברחבי העולם וכו'.

משא"כ אם כל בני"י כולם היו נמצאים במקום אחד, תחת משטר אחד – הנה כאשר היו גוזרים עליהם גזירה חו"י, היו כולם במעמד ומצב ד'אין חבוש מתוך עצמו כו'".

אבל לאידך – מובן בפשטות שכללות ענין הגלות הוא דבר רע ומר כו', ויהדים צריכים לדעת שכללות המעמד ומצב דומן הגלות, אינו מעמדם ומצבם האמיתי.

(משיחת ש"ס 9 ח' ה'תשס"ב - בלתי מוגה)

כפי' לך לך – מודגש כללות ענין הגאולה

ומי' נח באים מדי לפי' לך לך – שבה מודגש כללות ענין הגאולה, כפי שמבאר אדמו"ר מהר"ש [שהשנה היא שנת המאה להסתלקות-הילולא של] בא' ממאמיו, שבאותיות הכפולות (ובענינו – כ"ף סופית, "לד") מרמז ענין הגאולה, וגם כללות ענין הפפל – "לך לך" (ב"פ) – מרמז על ענין הגאולה (ומכיון שמאמר זה נדפס כבר – יכולים לראות את באור הענינים בה).

זאת אומרת, שנוסף לזה שכללות השנה כולה היא שנה מבורכת בכל הענינים, יהי' בשנה זו גם ענין הגאולה. במהרה בימינו ממש.

(משיחת א' ד"ד ח' חשוון ה'תשס"ג - בלתי מוגה)

יצטרכו לזון עם הגבאי איזה על'י יתנו למשחת?

והעיקר – שיהי' כו' בפועל עוד לפני הקריאה בתורה בפרשת וירא, ועד שתקריאה בתורה בפי' וירא תתי' במעמד משיח צדקנו, ובדאי שיבבדוחו בעל'י לתורה.

ואז יצטרכו להתיישב עם הגבאי איזה על'י ליתן למשיח – כי יש סברא ליתן למשיח העל'י הראשונה החשובה יותר, שכן, הטעם ש"כ"הן קורא ראשון ואחריו לוי ואחריו ישראל" הוא 'מפני דרכי שלום', "דא"כ אתו לאנצויי שכל א' יאמר אני ת"ח גדול ממך", וכיון שהכל יסכימו שמשיח הוא הגדול והחשוב מכולם, יש ליתן לו העל'י הראשונה, ולאידך, יש סברא לומר שלאחרי שנתנו לתקדים כהן לוי לישראל, יהי' סדר זה גם לאחרי ביאת משיח צדקנו. (משיחת ש"ס 9 לך לך ד' מרחשון ה'תשנ"א - בלתי מוגה)

נעת כבר נסתים הכל

ובפרט ובהדגשה בדרונו זה – דדא דקעקבתא דמשיחא, שבא לאחר' ריבוי העבודה (ד"לך לך גו") מתוך מסירת נפש בכל הדרות שלפני זה (עד לזמן אברהם), כולל גם בהעבדה ד'לעשה כאן ארץ ישראל", ונעת כבר נסתים הכל, כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שאר"ך רק "לעצמה את הכפולות", וצדיק להיות רק "עמדו הכן כולכם" – ללכת "אל הארץ אשר אורא" "בפשות, ושם גופא – בירושלים עיר הקודש, לחר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לתוך קודש הקדשים.

(משיחת ש"ס 9 לך לך י"ג מרחשון ה'תשנ"ג - מוגה)

כבר עבר 'זמנה'?

ויהי' רצון שזוכה תיכף ומיד לגאולה האמתית והשלמה – שכבר עבר "זמנה", ועד ש"כב כלו כל הקיצו", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שגלמה כבר בתכלית, עד כדי כך שגם הכפתורים הינם בשלימות, כך שתיכף ומיד צדיק להיות ה"לך לך". אל הארץ אשר אורא", ובאופן ד'קום התהלך בארץ לארבה ולרחבה" – עוד לפני קד'יאת התורה דמנחה, לפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי' רגע זה, אלא דקא תיכף ומיד – ממש ממש ממש!

(משיחת ש"ס 9 לך לך י"א מרחשון ה'תשנ"ג - בלתי מוגה)

ויע"ד האמור לעיל אודות מעלת המשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שיע"ה המבנה החלק התחתון, ובבד"ד, העקב שברגל (שעל ידו נעשה הריקוד), מנגיחה גם את החלקים העליונים, עד לחראש.

רק בתור התחלה...

. . וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר שהשמה והריקוד נמשכים על נפול השנה כולה, שמה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה", ח"ו), היינו, לא רק ברגעים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם". ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקדשים.

לצאת מהגלות ע"י שמה

בין כל העצות לתקן את הענין של "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" בעולם, אין למרבית הפלא, ניסו כל מיני דרכים, ואת דרך השמה לפרוץ על-ידה את גדר הגלות – עשו זאת לא יותר מאשר יחידים, אך שעשו בחשאי, או מזמן לזמן וכו'.

אבל צריך הרי להדגיש את העולם ("אויפשוטורעמען דן וועלט") ולהציג את העולם מגולתו, שזה קשור בה שיהודי מוציא את עצמו מגלותו הפנימית – שהעצה לזה היא ע"י שיה" בשמה, ששמה פורצת את כל המגדים גם גדלי הגלות.

(תרגום חפשי משחת כ"ג מתחשון ה'תשמ"א – בלתי מוגה)

לצאת מהגלות בריקוד

כ"ק מ"ח אדמו"ד כותב לא' במכתב, אמרה מסביב – הרב מחר"ש: העולם אמר שכשאי אפשר ללכת מלמטה צריכים לעבור מלמעלה ואני אמר שיצריכים לכחילה לבור מלמעלה (לכחילה ארבער").

הגלות מתארד זמן רב, שאי אפשר לצאת מזה כיון שהלכו בעצבות. שהקב"ה יעזור שילכו בצד השני, בשמה, ויצאו בריקוד מהגלות בקיבוץ במינוי משיח, ולשזר יה' בשמה ובריקוד, זה יה' מחר יותר.

(תרגום חפשי משחת שמחת ביה"ש ה'תש"ד – בלתי מוגה)

להביא את הגאולה ע"י שמה

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד ה' בקטנותו ממש – ד"בצין בציין מקיטפ' דריע" – שבזמן שמענו מאיתו תפוח, ה' מבד "בורא פרי העץ" ועל"ז הכריח לתת לו את התפת.

ובנוגע לענינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הנסחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גפא, כביכול, יגדום וימהר יותר (אחישה) שהקב"ה, אבני שבשמים, ימלא את משאלות לבם של לדידי.

פשוט שכל זה אינו כלל וכלל ענין דחיקת הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלת מעשית, השבעת מלאכים וכו"ב.

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמה ובהספח, כולל גם ופשוט – לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: "זתחינה עינינו בשוב לציון ברחמים" ו"את צמח דוד עבדך מחרה תצמיח" – ומתכוון לכך באמת.

ואז – ישאל את עצמו: מה היום עשיתי בזה?

(משיחת ש"ש פ' ד' ד, ח' מ"ח ה'תשמ"א)

לפרסם ולהכריז אודות השמה בפשטות – שמה גלוי

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

. . . לפרסם ולהכריז אודות השמה – המשכת השמה ד"זמן שמחתינו" על וכל השנה כולה, שמה גלוי, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוודות זו ביום חש"ק ("ביום שמתכנסת אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם חדרת מולד", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמה, גם לא רק שירה, ומחייאת כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשאת את ראש"⁸⁰.

(משיחת ש"ש פ' ד' ד, ח' מ"ח ה'תשמ"ח – מוגה)

כלומר, לא מספיק להשאר לישב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודדת השמה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד המבנה כל הגוף, עד להגבתה הראש.

⁸⁰ בסיום חלק זה דרשיתה – נעמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמה גדולה ועצומה. חמו"ל.